

1988

Marjan Icke

Afgezien dat ik -geloof ik- nog door haar geballoteerd ben (maar het was goed: mijn moeder had gehockeyd in Breda 1 en ik deed atletiek, dus mocht ik meedoen) is een van mijn eerste herinneringen dat ik als gupje mee mocht trainen met de dames.

Als ik dan linksvoor stond, kwam ik haar tegen. Ik vond haar heel oud. En hoewel ik destijds het clubrecord 60m sprint bij atletiek had, leek ik haar niet voorbij te kunnen komen :-)

Later heeft ze blijkbaar een onuitwisbare indruk op me achtergelaten: hoe "stokoud" ze ook in mijn ogen was, ze bleef maar meetrainen en meespelen met diverse teams. Eigenlijk vond ik dat een beetje gek. Ook praatte ze gewoon met en tegen mij.

Nu ben ik -mede dankzij haar- het oude gekkie dat nog graag met elk team meespeelt en dat -noodgedwongen- mee voorop loopt om met meerdere oude gekkies gewoon lekker ongegeneerd door te hockeyen; niet alleen bij de Masters van Pinoké, maar ook voor Masters Hockey Nederland.

Ik weet zeker dat zij mij geïnspireerd heeft, juist ook in tijden dat ik mezelf afvroeg of het misschien niet 'gek' was om door te gaan. Het vrouwenhockey voor echte oude veteranen staat nog behoorlijk in de kinderschoenen; zelfs in een tijd waar meisjes nu gewoon wel lijken te mogen voetballen, maar ons relatieve pionieren valt in het niet bij wat Marjan op eigen kracht voor ons heeft gedaan. Ik ben haar daar zeer dankbaar voor en met mij ook vele vrouwen nu en in de toekomst, zelfs als ze zich dat zeer waarschijnlijk niet realiseren.

Fransje Bijnen,
19 november 2019